

[Hans Kjør.]

vi på det tidspunkt havde den situation, at loven blev gennemført i oktober, for folketinget var ikke samlet før, men prisvirkningen havde udgangspunkt i den 22. september, hvor loven var blevet bebudet i regeringens erklæring. Ved den lejlighed diskuterede vi problemet inderligt og fik klarlagt efter min opfattelse, at det ikke var hensigten, at der skulle være lovgivning med tilbagevirkende kraft, således at det først var fra denne dato i oktober, at septemberpriserne havde lovmæssig virkning, men ikke i det tidsrum, der lå forud. Hvis ikke de samme betragtninger indgår i administrationen med hensyn til kontrakter på langtidsl levering, der er tegnet før lovens ikrafttræden, så mener jeg, det må stride imod den opfattelse, folketinget gav udtryk for, at vi ikke kunne have lovgivning med tilbagevirkende kraft.

Jeg håber, at den formulering, der ligger i tillægsbetænkningen, giver en tilstrækkelig og direkte vejledning til administrationen om, hvad der er folketingets hensigt med denne lovgivning.

Da jeg under behandlingen af ændringsforslagene var inde på ændringen af revisionsbestemmelsen, gjorde jeg en på det tidspunkt naturlig bemærkning om, at der under udvalgsarbejdet yderligere var kommet noget til, der kunne tale for, at det kunne blive nødvendigt med en tidligere revision, og det, der lå mig i tankerne, var netop det, at folketinget må have en pligt til at følge administrationen og de virkninger, der fremkommer deraf, for at se, om de er i overensstemmelse med den ånd, der var til sigtet i udvalgsarbejdet, og i det omfang man gør erfaringer på dette punkt, kan det være en medvirkende motivering til, at spørgsmålet om revision bliver taget op på et tidligere tidspunkt.

Hvad angår drøftelserne om informationsvirksomheden, er udvalget blevet orienteret om de hensigter, som monopoltilsynet har med hensyn til orienteringen, og om de sædvaner, man har, og der var enighed i udvalget om, at det ville være overflødig at gøre bemærkninger herom i tillægsbetænkningen. Jeg skal da kun udtrykke håbet om, at denne opfattelse er berettiget, for jeg har jo ved de to tidligere behandlinger her i tinget givet udtryk for ret kraftige ønsker om et

nødvendigt informationsarbejde. For selv om loven efter lovgiveres og juristers opfattelse på de punkter, hvor man må sætte prisforhøjelser i kraft af sig selv, om jeg så må sige, er klar og tydelig, så er det jo en kendsgerning, at et erhvervsliv består af så mange forskellige virksomheder med så mange forskellige forudsætninger, at loven ikke er umiddelbart tilgængelig og let læselig for alle mennesker her på jorden. Derfor lægger jeg megen vægt på, at informationen sker i en sprogbrug, som almindelige dødelige mennesker i det praktiske liv kan omsætte til deres egen anvendelse.

Jeg mener også, at det må være rimeligt ved en information om en sådan lovgivning, at det ikke er noget, de berørte virksomheder selv skal møde op og hente og betale for, men at det er noget, som man sørger for — eventuelt med organisationernes hjælp — tilflyder dem.

Vi står nu ved slutfasen af dette lovgivningsarbejde. Jeg har ikke skjult, at det ikke er nogen behagelig lov, men at det efter mit partis opfattelse er en nødvendig lovgivning i den situation, vi befinder os i. Loven er et led i de bestræbelser, som vi anser for nødvendige, når vi står over for den bundne opgave, som en løsning af vort betalingsbalanceproblem er. Vi har unægtelig hørt mange hårde ord på vejen. Det er naturligt, at mange af dem er følelseladede, det kan ikke undre, men ved dybere og nærmere overvejelse er det min opfattelse, at ikke mindst de berørte erhvervsvirksomheder må komme til den opfattelse, at det værste, vi kunne gøre, var at lade stå til, at lade udviklingen fortsætte, som den har fortsat i mange år, for derigennem mister landet sin konkurrenceevne. Vi får ikke løst betalingsbalanceproblemerne, vi vil tværtimod begive os ud i en slags fortsat økonomisk selv-mord, hvor en arbejdsløshed vil true. Og det kan hverken være i helhedens interesse eller i de enkelte virksomheders interesse.

Jeg tror også, at man fra lønmodtagerside må have forståelse for, at et kapløb mellem løn og priser ingen gavner, men truer velstand og vækst. I den overståede overenskomstsituation har de lavest lønnede, derunder kvinderne, opnået en betydelig landvinding, og skal disse forhold ikke igen udviskes, så må opgaven være at søge hindret,